

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Michala Bobka a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zastoupené Mgr. Petrem Mikyskem, advokátem se sídlem Boleslavská 2178/13, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2022, čj. 51 A 24/2021-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předchozí průběh řízení

[1] Stavební úřad uznal dne 17. 12. 2020 žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků. Za prvé šlo o přestupek podle § 178 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále „stavební zákon“), neboť žalobkyně nejméně od 10. 3. 2020 prováděla v rozporu s § 108 stavebního zákona stavbu bez společného povolení. Za druhé byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, jelikož v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechla výzvu k zastavení prací na stavbě. Za uvedené přestupky stavební úřad žalobkyni uložil úhrnný trest pokuty ve výši 70 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Toto prvostupňové rozhodnutí následně žalovaný napadeným rozhodnutím sice formálně částečně změnil, ale co do podstaty věci potvrdil.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou dle § 65 a násl. soudního řadu správního (dále „s. ř. s.“). Namítala, že správní orgány nevysvětlily, z jakých důkazů vycházely a k jakým zjištěním na jejich základě dospěly. Všechny podklady obsažené ve správním spise navíc dle ní byly pořízeny protizákonně. Ve vztahu k druhému přestupku podle žalobkyně nelze seznat, kterou konkrétní výzvu k zastavení prací neuposlechla.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Správní orgány podle něj vysvětlily, že při zjišťování skutkového stavu vycházely zejména z úředních záznamů sepsaných policií a oprávněnou úřední osobou stavebního úřadu, pořízené fotodokumentace a podkladů týkajících se podnětů třetích osob. Na základě těchto podkladů pak dospěly k závěru, že žalobkyně jednak prováděla na předmětných pozemcích stavbu bez společného povolení (první přestupek), jednak neuposlechla výzvu k zastavení prací na stavbě ze dne 24. 3. 2020 (druhý přestupek). Krajský soud dále uvedl, že uvedené podklady byly získány v souladu s § 73 a § 76 odst. 1 zákona č. 256/2015 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 62 odst. 1 a § 67 odst. 2 zákona 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále „zákon o policii“). Co se týče druhého přestupku, podle krajského soudu z napadeného rozhodnutí bez pochyby vyplývá, že žalobkyně neuposlechla výzvu k zastavení prací ze dne 24. 3. 2020.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost. Její důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Napadený rozsudek ani rozhodnutí žalovaného podle stěžovatelky neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti svědčí o její vině a jakým konkrétním důkazem došlo k prokázání těchto skutečností, ačkoliv tento nedostatek opakovaně vytýkala. Vedle toho namítá, že úřední záznamy pořízené bez účasti účastníků řízení jsou pro založení rozhodnutí o její vině nepoužitelné. I kdyby krajský soud shledal všechny důkazy za přípustné, měl dle stěžovatelky rozhodnutí žalovaného zrušit z důvodu neprovedení žádného z důkazů. Stěžovatelka k této poslední námitce připouští, že jde sice o námitku novou, neuplatněnou před krajským soudem, avšak vylýnula až z jeho závěrů.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje žalobu zamítnout. Odkazuje na části svého rozhodnutí, v němž podrobně vysvětlil, z jakých důkazů vycházel a k jakým skutkovým zjištěním na základě nich dospěl. K pořízení některých podkladů stěžovatelka jako účastnice správního řízení přizvána nebyla, neboť podle žalovaného v té době ještě žádné správní řízení neprobíhalo. Žalovaný podotýká, že v rámci řízení o přestupcích probíhala dvě ústní jednání, na nichž se stěžovatelka mohla ke všem podkladům vyjádřit.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] NSS přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] NSS se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, podle níž z rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu nelze seznat, na základě jakých důkazů žalovaný dospěl k závěru o její vině. Jak však krajský soud vysvětlil, správní orgány opakovaně a podrobně popsaly, že při zjišťování skutkového stavu vycházely z úředních záznamů sepsaných policií a oprávněnou úřední osobou stavebního úřadu, z pořízené fotodokumentace a z podkladů týkajících se podnětů třetích osob. Stejně tak správní orgány uvedly, co z těchto důkazních prostředků dovozují. Stěžovatelka přitom nevyužila svého práva seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, ačkoliv ji o tom prvostupňový orgán poučil. Krajský soud pak v napadeném rozsudku znovu shrnul, o které konkrétní podklady jde, a vymezil je nikoliv jen typově, jak tvrdí stěžovatelka, ale zcela konkrétně (srov. zejm. body 7 a 8 napadeného rozsudku). Stěžovatelka ostatně od počátku řízení zpochybňuje zákonnost získání těchto podkladů, těžko tak lze uvěřit tomu, že neví, o které podklady jde. Námitka podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto není důvodná.

[9] NSS se dále věnoval námitce nepoužitelnosti úředních záznamů v přestupkovém řízení. Ohledně této otázky prošla judikatura NSS určitým vývojem. Původně vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu jako důkazu v přestupkovém řízení (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Později tuto linii judikatury NSS zpřesnil v tom smyslu, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, existují-li proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet (viz zejména rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, dále také ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37 nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48). Tyto závěry aproboval i Ústavní soud (usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14).

[10] Jak již NSS popsal výše, v projednávané věci k prokázání viny stěžovatelky směřovaly kromě úředních záznamů také další podklady, zejména fotografie pořízené policií a stavebním úřadem. Zákonnost pořízení fotodokumentace krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil a stěžovatelka to v kasační stížnosti již dále nezpochybňuje. Stěžovatelka navíc během správního řízení ani před soudem nikterak nerozporovala obsah (resp. pravdivost) úředních záznamů a fotodokumentace, její námitky směřují pouze proti jejich obecné použitelnosti v přestupkovém řízení. K obsahu úředních záznamů, fotodokumentace i dalších podkladů se stěžovatelka mohla vyjádřit při ústních jednáních a také ve lhůtě pro seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu, toho ovšem nevyužila. Vzhledem k tomu, že žalovaný založil své rozhodnutí o přestupku i na jiných důkazech svědčících o vině stěžovatelky, přičemž jejich obsah stěžovatelka nezpochybňuje, nelze kasační námitce o nepoužitelnosti úředních záznamů přisvědčit.

[11] Poslední námitka stěžovatelky směřuje k tomu, že v přestupkovém řízení žádný z důkazů nebyl proveden. Tuto námitku však stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla. Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční a zásadou koncentrace, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Z kasačního principu plyne, že pouze pokud

stěžovatel nemohl důvody uplatnit v řízení před krajským soudem, může o ně opřít kasační stížnost (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012-27, srov. také rozsudky NSS ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 As 65/2017-30, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49). Stěžovatelka před NSS poprvé namítá další vadu, která má zpochybnit důkazní proces v její věci. Nic ji ale nebránilo námitku uplatnit i v řízení před krajským soudem, který by se s ní mohl vypořádat. Jelikož tak neučinila, je tato námitka v řízení o kasační stížnosti nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Tvrzené důvody kasační stížnosti nebyly naplněny, a proto ji NSS podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[13] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. NSS nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2023

David Hipšr
předseda senátu